

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 13 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 15 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αστικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ.

Α'.

'Η λύρα μου γιὰ σένα, κῆρ Μάη τί νὰ ψάλλῃ ;
 Μὲ ποιὸ ν' ἀρχίσω τάχα χαρούμενο σκοπὸ ;
 Τῆς θεαίης ὠμορφιαίς σου τῆς 'ψάλλαν τόσο ἄλλοι,
 Ποῦ τίποτε δὲν μένει σ' ἐμένα νὰ σοῦ 'πῶ.
 'Εγὼ κοντεύω, Μάη, ὁ δόλιος νὰ γεράσω,
 Μὰ σὺ, ὅσο διαβαίνει γιὰ 'μένα ὁ καιρὸς,
 Πιὸ νέος ξεπροβάλλεις, ἀφράτος, ζωηρὸς,
 Κι' ἀπ' τὴν πολλή μου ζήλεια μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω.

'Εσύ θε νὰ ξανάλλῃς, μὰ 'γὼ δὲν θὰ 'μπορέσω
 Τὴ ζηλευτή σου ὅψι γιὰ πάντα νὰ θωρῶ . . .
 "Αχ ! Μάη σὰν πεθάνω, θὰ σὲ παρακαλέσω
 Γιὰ ὅσα σοῦχω ψάλλει 'στὸν πρῶτο μου καιρὸ,
 Τὰ ρόδα σου νὰ σπέρνῃς 'στὸν τάφο μου τριγύρω . . .
 'Ἄλλοιῶς, ἂν ἡ καρδιά σου ἀχάριστη φανῇ,
 'Ανάστασις δευτέρα τοῦ κόσμου σὰν γενῇ,
 Μὲ ἀγκιναροκούκια τῆς πλάταις σου θὰ δειρῶ.

Β'.

'Εξαπλωμένα μέσα 'στὸ γρασιδί
 'Αγόρια καὶ κορίτσια τρυφερά,
 'Ετρώγαμε μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι,
 Καὶ εἴμαστε 'κεῖ ὅλοι μὲτὰ χαρά.

'Εβλέπαμε τριγύρω τὰ ζουμπούλια,
 'Ελέγαμε καὶ 'λίγα χωρατὰ,
 Μὰ 'ζάφνου ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ μαρούλια
 'Ο γυιὸς τῆς 'Αφροδίτης ξεπεταῖ.

Ποιὸς πίστευε ποτέ του πῶς ὁ ἔρωσ
 Εἰς τὰ μαρούλια μέσα θὰ 'βρεθῇ ! . .
 Τὸν πονηρὸ ! . . δὲν εἶναι ἓνα μέρος,
 'Οπου αὐτὸς δὲν τρέχει νὰ χωθῇ.

'Αγόρια καὶ κορίτσια κοκκινίζουν,
 Κεντήματα γροικοῦμε 'στὸ κορμί,
 Φωτίζεις τὰ μάτια ὄλων μαζὶ σαρπίζου
 Κι' ἀπάνω τινάζομαστε μ' ὄρμη.

Στρώνουμε τὰ κορίτσια 'στὸ κυνήγι,
 Μᾶς στρώνουνε κι' ἐκεῖνα ἐμπροστά...
 Μὲ πῆχμα τὸ στόμα μας ἀνοίγει,
 Κανένας πιὸ νὰ τρέξῃ δὲν βασταῖ.

Τὰ πίνουμε, μᾶς πίνουν, κι' ἀρχινοῦμε
 Παιγνίδια κι' ἀγκαλιᾶσματα τρελά,
 Τῆς ὠμορφιαίς τοῦ Μάη τραγουδοῦμε,
 Κι' ὁ ἔρωτας μᾶς βλέπει καί... γελά.

Γ'.

Αὐτὸ σου τὸ μαγιάτικο λουλουδί
 Ποῦ τόκαψες, ὦρατο κοππελοῦδι ;
 Καὶ τί σὲ μέλλει σένα ποῦ τὸ βρῆκα ;
 Μοῦ λέει τὸ κορίτσι ὄλο γλύκα.
 Τί ὠμορφο ποῦ εἶναι ! σὰν καὶ σένα...
 Δὲν τὸ χαρίζεις, μάτια μου, σὲ 'μένα ;
 Βίσ' ἄσχημος μοῦ λέει καὶ γελάει...
 Τέτοιο χρυσὸ λουλουδί δὲν σοῦ πᾶει.
 Εἶν' ὠμορφο, τῆς λέω, τὸ λουλουδί,
 Γιατί τὸ ἀγαπᾷς σὺ κοππελοῦδι...
 'Αγάπησε κι' ἐμένα σὰν κι' αὐτὸ,
 Νὰ 'δῆς πῶς ὠμορφαίνω 'στὸ λεπτό.

Souris.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί σύμπτωσις! Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ βοσλατρικοῦ ὑπουργείου νὰ μᾶς ἔλθῃ ἐξ Αἰγύπτου καὶ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ τῶν ἀρχαίων αἰγυπτίων, τοῦ βοδὸς Ἀπιός.

Τώρα τὸ κυβερνῶν κόμμα ἔχει τὸν Θεόν του καὶ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ του.

Η ΞΑΝΘΗ ΜΑΣ.

Ἄσχι ἡ Γαλάτεια (γαλατένια!) γειτόνισσά μας. Αὐτὴ ἔξακολουθεῖ νὰ μᾶς λιμάρῃ διττῶς: μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὴν σιωπὴν τῆς.

Ἄλλη Ξανθὴ. Ὀλόξανθη. Μὲ ὕγροὺς, ὕγροὺς ὀφθαλμούς. Σὲ μεθύουν μὲ τὸ βλέμμα των. Σὲ δροσίζουν μὲ τὸ φίλημα των. Δὲν τοὺς φιλεῖ, τοὺς ῥοφᾷ. Καὶ ὅσῳ ῥοφᾷ, τόσῳ διψᾷ.

Τί εὐμορφὴ ποῦ εἶναι ἡ Ξανθὴ μας. Εἶναι ὅλη ἓνα κομμάτι εὐμορφίας. Δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς διάκρισιν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς, νὰ πῆς ὅτι τὰ μάτια τῆς εἶναι πρὸ ὠραῖα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, νὰ πῆς ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἐπεμελήθη περισσότερο τὸ πόδι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι τῆς. Εἶναι ὠμορφιά χυμένη, ὠμορφιά μονοκόμματη.

Ἄλίγο εἶναι τρελλή. Σοῦ χύνει τὸν ἔρωτα μὲ τὸ σταμνί, ἀδιαφοροῦσα ἀν κινδυνεύῃς νὰ πνιγῆς ἢ νὰ πνιξῆς. Καὶ δὲν ζηλεύει διόλου.

Τρελλή, ἀλλὰ ὠμορφὴ τρελλή. Καὶ ὁ Κώστας μας δὲν εἶπε;

Ἄν εἶν' ζευγάρι
Τρέλλα κι' ὠμορφιά, πῶ, πῶ!
Γιὰ τῆς ὠμορφίας τὴ χάρι
Καὶ τὴν τρέλλα ἀγαπῶ.

Εἶναι τύπος κοκέτας. Κατ' ἀρχὰς σοῦ κάμνει τὴ σοβαρή.
— Πῶς εἶσαι, Ξανθὴ μου;
— Pas mal, pas mal.
Εἰς αὐτὸ τὸ pas mal τῆς περνᾷς ἓνα φιλί. Κάμνει ὅτι τὸ ἀποκρούει, δι' ἐνὸς τιναγμοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τοῦτο ἐκ πονηρίας ἵνα δώσῃ πλείοτερον ἀέρα εἰς τὸ ἀνάστημά τῆς, καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Ζέστη κάμνει ἀπόψε, Ξανθὴ μου.
— Ζεσταίνεσαι, χρυσό μου; Ἔλα νὰ σὲ δροσίσω.
Καὶ πίπτει τότε ἐπάνω σου, ὡς ἐρωμένη ἢν εἶχες νὰ ἰδῆς ἓνα χρόνον. Τὴν ῥοφᾷ καὶ σὲ ῥοφᾷ. Τὴν δροσίξεις καὶ σὲ δροσίξει. Κύπτει λειπόθυμος ἐξ ἡδονῆς, νομίζεις ὅτι ὡς ὄνειρον ἐχάθη, ἀλλ' ἀφῆνης τὴν ἐπαναβλέψεις, φαιδρὰν, γέλαστον, ὡς Ξανθὴ γατοῦλα τῆς ἀγκύρας, μὲ ἄσπρο νυμφικὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καπέλλο.
— Ποῦ ἦσουνα, Ξανθὸ μου;
— Διψοῦσα λίγο καὶ πῆγα νὰ πιῶ.
— Ξαναρχίζουμε;

Ἔτοιμη.
Καὶ ἐπαναλαμβάνονται οἱ ἴδιοι ἐναγκαλισμοί, τόσο ὥστε γινόμεθα τὰ δύο ἓνα.

Δὲν ξεύρω ποῦ εἶχα διαβάσει πῶς ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος μεταδίδει τὰς ιδιότητας τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον· ἐνίοτε δ' ἀνὴρ δανείζεται ἐκ τῆς ὠμορφίας τῆς γυναικὸς, ἐνίοτε ἡ γυνὴ συνομολογεῖ αὐτὸ τὸ δάνειον καὶ ὑπάρχει ἐν γένει μία συνεχὴς συγκοινωνία ψυχῆς, σαρκὸς, καλλονῆς, πνεύματος, μία ἐξομοίωσις μυστηριώδης, ἀλλὰ πραγματικῆ. Ἀποκαθίσταται εἰδός τι χημικῆς ἔλξεως ἢ συγγενείας. Ἦς νὰ ἐνοῦται ὑδρογόνον μὲ χλωρίον.

Τὸ αὐτὸ παθαίνω μὲ τὴν Ξανθὴ μου. Ἄλλος εἶμαι πρὶν τὴν πλησιάσω. Ἄλλος γίνομαι ἀφοῦ τὴν πλησιάσω. Μὲ ὁμοιάζει καὶ τὴν ὁμοιάζω. Νὰ μᾶς ἰδῆτε. Δὲν θὰ μᾶς διακρίνητε.

— Καὶ τί ἰδέαν ἔχεις περὶ πολιτικῆς;
— Ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ οὐδέποτε ὑπῆρξε παρθένος.
— Καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος;
— Ὅτι εἶναι μία μακρὰ περίοδος τὴν ὁποῖαν ἰδρῶνεις γράφων μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βάλῃς μίαν τελείαν στιγμὴν.

— Καὶ περὶ θεολογίας;
— Γυναῖκα ἀπὸ καουτσούκ πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερέων.
— Περὶ δὲ τῶν δαρβινιστῶν;
— Ὅτι θὰ εἰσαγάγουν μίαν ἡμέραν τὴν ἐπιγαμίαν μετὰ τῶν ζώων διὰ νὰ σπουδάσουν πειραματικῶς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.
— Περὶ τοῦ ἐξ ἔρωτος γάμου;
— Τὸν νομίζω δῆμιον τῆς ἐλευθερίας ἥτις γίνεταί θῦμα εἰς τὸν βωμὸν μιᾶς νυκτός.

Ἔχετε σεις τόσο σοφὴν ἐρωμένην; Νὰ σᾶς λέγῃ τόσας ἀλήθειαις;
Ἐπάνω εἰς αὐταῖς τῆς ἀλήθειαις γίνονται αἱ δυνατώτεραι περιπτώξεις. Ἔως οὔτου ἀποκάμνω. Καὶ τότε τῆς λέγω μαζὺ μὲ τὸν Νίκον:

Ὅμως ἀπόστασα νὰ τρέγω
Τόσο καιρὸ τώρα σιμά σου,
Ξανθὴ μου, πόδα πλιδά δὲν ἔχω
Ἄχ, πάρε με σ' τὴν ἀγκαλιὰ σου.

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὐρίσκομαι σ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ξανθῆς μου—μπέρας.

Κρῆ-Κρῆ.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Τὸ ἰδεώδες τοῦ Ἑλληνος πολιτικοῦ:
— Νὰ ἔρχεται σ' τὴν ἐξουσία γυμνὸς καὶ νὰ πέφτῃ γυμνός.

Καλιβάν.

ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ

τὸ παρελθὸν σάββατον ἐφιλοζήνησε μίαν ῥωσικὴν φωνὴν πολὺ καθὼς πρέπει. Εἰς τὴν χαριστάτην Βασιλισάν μας δρεῖλομεν αὐτὴν τὴν θελκτικωτάτην μουσεσπερίδα.

Πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἁμαρτίαν μας. Ἐνθυμήθημεν ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρεπονούμεθα εἰς τοὺς φίλους μας ὅτι οὔτε ἓνα λουκοῦμι δὲν μᾶς ἐκέρασαν ὁ Βασίλειος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εορτῆς του.

Ἀφῆστε ὅτι ἐφανταζόμεθα ὅτι κάθε ἁγίου Γεωργίου ἔπρεπε νὰ στρώνωνται τραπέζια εἰς τὰς πλατείας βασιλικῆς δαπάνῃ καὶ νὰ τρώμε καὶ νὰ πίνουμε εἰς ὑγίαν τοῦ Γεωργίου.

Αὐτὸ θὰ πῆ βασιλεία—ὄχι τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ τῆς γῆς.

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν τοῦ Σαββάτου σὰν μᾶς ἐφάνη τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς Βασιλισσῆς—ὁ Κομισαρέβσκις—δῶρον τόσον ἀφιλοκερδές, διότι ἡ ἴδια οὔτε συμμετέσχεν, ὡς ἀναπλήρωσις παραλειφθείσης ἀδρότητος.

Ἦτο τόσο εὐχάριστον δι' ἡμᾶς, τῶν ὁποίων αἱ ἀκοαὶ ἀπεδρακώθησαν ἀπὸ τὸ μονότονον ἄσμα ἰταλῶν ἀοιδῶν, νὰ κληθῶσιν ἀπὸ τὴν ξενότροπον μελωδίαν τοῦ Ῥώσου δξυφώνου. Ἦτο ὡς νὰ ἀφίνης ἔργα τοῦ Δαμαλά διὰ νὰ ἀναγνώσῃς Ῥούθην.

Μετράτε ὀλίγον; Ἀπὸ τοῦ Σαββάτου μέχρι τῆς σήμερον πόσος καιρὸς παρήλθεν; Τέσσαρες ἡμέραι καθ' ἡμᾶς, νύκτες κατ' ἐμὲ, διότι ἐγὼ νύκτας μετρῶ.

Τί ἐντυπώσεις λοιπὸν θέλετε νὰ σᾶς γράψω περὶ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Κομισαρέβσκι; Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν συνάξω, ὅπως συνάξει κἀνεὶς τριαντάφυλλα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ μαραίνονται καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν δόξαν των ἀν θελήσῃς νὰ τὰ κρίνης μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅπως ἀλλοίμονον εἰς τὰς δεκαοκταετίδας ἀν θελήσῃ τις νὰ τὰς κρίνῃ μετὰ εἰκοσαετίαν.

Δὲν ἤξεύρω τί φρονοῦν οἱ φυσιολόγοι περὶ τῶν σχέσεων τῆς μνήμης μετὰ τῆς ἀκοῆς. Αἱ ἰδικαὶ μου τούλάχιστον εὐρίσκονται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν· μόλις χαιρετῶνται καὶ κατὰ τὰ 3/10 δὲν εἶμαι δυσηρεσθημένος ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Δὲν πιστεύω δὲ τὰ ἐν Ἀθήναις ἀκουόμενα νὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ ἀξιώσεις ἀθανασίας.

Ἄν θέλετε νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐν μυστικόν: ἔχω τόσας γνώσεις περὶ μουσικῆς ὅσας θὰ εἶχετε περὶ τῆς μορφῆς κόρης τὴν ὁποῖαν μόνον ἀκούετε νὰ τραγουδῇ ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας.

Ἄλλὰ μουσικὰ σᾶς ὠμίλησεν ἤδη ἡ Ἐφημερίς περὶ τοῦ κ. Κομισαρέβσκι, ἥτις ἔκαμε καταμετρήσεις ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ῥώσου δξυφώνου.

Ἡμεῖς περιοριζόμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ κ. Κομισαρέβσκι ἐφθανε καὶ ὑπερέφθανε τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ

ἄσματός του, ἦτο δὲ φωνὴ βορεία, ἀλλὰ δροσερά, κανονικὴ καὶ σταθερά.

Ἄν ἐπετρέπετο νὰ εἰσαγάγωμεν καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ φιλολογικὴν τινα παρομοίωσιν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ κ. Κομισαρέβσκι δὲν εἶναι τῆς ῥωμαντικῆς, ἀλλὰ τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Σοῦ τραγουδοῦ ἀνθρωπος ἐρωτευμένος, ὄχι φάσμα ἐρωτευμένον. Εἶναι τόσῳ φυσικὴ ἡ φωνὴ του, ὥστε τὸ ἄσμα του καὶ μάλιστα αἱ ῥωσικαὶ ἐκεῖναι ῥαμάντσαι του διανοίγουν εἰς τὴν φαντασίαν σου ῥωμαλέαν φύσιν, εἰς τὰ παρθένα τῆς ὁποίας δάση μουσικῆ δίδεται συναυλία, τὸν λόγον δὲ ἡ τὸ ἄσμα ἔχει τὸ μελωδικώτερον τῶν πτηνῶν.

Ἐχάρημεν καὶ δι' ἄλλον λόγον, διότι εὖρομεν ἀφορμὴν νὰ συνδιαλλαγώμεν μετὰ ῥωσικῶν προσόντων, ἡμεῖς οἱ ἕνεκα ἔθνικῆς πολιτικῆς ἐξ ὀφειλῆς ἐχθροὶ τῶν Ῥώσων.

Ἄν ἐρωτήσητε τοὺς ἐπιπολαίους: τί εἶναι οἱ Ῥῶσοι, μονοροφητὴ θὰ σᾶς ἀπαντήσουν: Βάρβαροι, Βάνδαλοι, Σκυθαί, κτήνη.

Καὶ ἡμῶν ἡ ὑψίστη φιλοπατρία αὐτὸ μόνον ἠδύνατο νὰ εὐχρηστῇ:

Νὰ εἴμεθα κτήνη ὡς οἱ Ῥῶσοι.
Ἔχουν ἐκεῖνοι ζωγραφικὴν, μουσικὴν, ποίησιν καὶ ἐπιστήμην οἷας δὲν ὠνειρεύθημεν ἡμεῖς, οἱ ἥρωες τῆς φαφλαταρίας.

Μᾶς ἐγοήτευσεν τὸ αἰσθηματικὸν βάθος τῆς ῥωσικῆς ῥαμάντσας ἢν πρώτην φοράν ἠκούσαμεν, τόσο πρωτότυπον καὶ τόσο ἐκφραστικὴν, ὡς νὰ ἦτο κρύσταλλος ἐφ' ἧς ἀντενακλῶντο ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος. Ἡσθάνεσο ἐκεῖ ἔρωτα, περιπάθειαν, σκέψεις, θεωρίαν τῆς φύσεως, ἡδονὴν, διάχυσιν, ὅλα ὅσα ὑγιῆς καρδιά ὑπὸ ὑγιούς κυκλομένη ἀτμοσφαιράς δύναται νὰ αἰσθανθῇ.

Ἄλλ' ὁ διαπρεπὴς βαρβιτιστής μας κύριος Αὐγερινὸς ἦτο τόσο ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν φιλοξενούμενον Ῥώσον ἀοιδόν, ὥστε μᾶς ἐπετρέπετο τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἡ ἐξ ἔθνικου ἐγωῖσμοῦ θυμηδὴς σκέψις ὅτι ἡ ῥωσικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἐν ἰσότητι ἀδελφικῇ συνευχούοντο ἐπὶ τῶν γυμνῶν ἐκεῖ τοῦ Ὠδείου σανιδῶν. Κἀνεὶς δὲν ἤξεύρει τὰς λυρικὰς μελωδίας τῶν πατέρων μας, ἀλλ' ὅστις ἀνέγνωσε ὅπου ὁ Πλάτων περὶ μουσικῆς γράφει καὶ ἔθωπευθῆ ἔπειτα ἀπὸ τὴν λεπτὴν αὐραν τῆς βαρβίτου τοῦ Ἑλλήνος τεχνίτου, εὐρίσκει τόσα ἐνωτικὰ μεταξὺ τῆς ἀναμνήσεως καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἐναῖριοι τῇ ἐσπέρᾳ ἐκεῖνη μεταξὺ τοῦ κ. Κομισαρέβσκι καὶ τοῦ κ. Αὐγερινοῦ οὔτε προσεβλέψαμεν εἰς τὴν σάλαν, διὰ νὰ σᾶς εἴπωμεν τί συνέβαιναν ἐκεῖ. Ὅλη δὲν ἤξιζε καμμίαν νόταν πρὸς μίαν νόταν τοῦ Κομισαρέβσκι ἢ τοῦ Αὐγερινοῦ.

Καλιβάν.

ΜΟΤΤΟ.

Ἡ πρώτη Μαίτου εἶναι ἡ Ἐκθεσις τῆς φύσεως.

Τάκ.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΑ

ΚΑΘΕ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ

Κάθε μεγάλο Σάββατο ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ μας
Συνήθειο ἔναι νὰ σπᾶνουμε τρέκι τράκι ! τὰ παληαγγειὰ μας.
Μὰ θᾶναι φρονιμώτερο, μὰ τὰ τρελλά μας χάγια,
Ἄν σπούσαμ' ὄχι παληαγγειὰ, ἀλλὰ... παληοκεφάλια.

ΚΑΘΕ ΛΑΜΠΡΗ.

Κάθε λαμπρὴ οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖ ποῦ ἀπαντιῶνται
Χριστὸς ἀγέστη ! κρᾶζουνε καὶ σμίγουν καὶ φιλιῶνται.
Εἶναι λοιπὸν σωστό :
Ὅποιος ἀρνείται τὸ φιλί, ἀρνείται τὸ Χριστό !

ΑΓΑΠΗ.

Ἀγάπη πᾶν νὰ κάμουμε, χαρούμεναις περνοῦνε,
Καὶ ροῦχα κατακαίνουργα καμαρωτὰ φοροῦνε.
Μὰ γὼ χωρὶς γιορτάτικα κλεισμένους ἐδῶ χάμου,
Πῶς νᾶρθῶ ἔς τὴν ἀγάπη σας ; ξεχνᾶτε τὰ παλιὰ μου ;
Κωστής.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἡ Θεσσαλία ἀβρὰ κυρία σκοντάπτει
καὶ πίπτει ἐπὶ νέου καθημένου :
— Pardon κύριε !
— Merci κυρία !!!

Ἐξεθσίαζέ τις εἰς τὸν Ἀγαθόπουλον τὴν Λιλή :
— Ἔχει ἓνα μάτι, καυμένη, μιὰ γάμπα...
— Ἔνα μάτι !! μιὰ γάμπα !! σακάτιστα γυναῖκα μωρὲ
θὰ πᾶ νὰ ἰδῶ ; Ἄντε ξερορτώσου με.

— Διατί ὄλαις ἢ φαναριώτισαις εἶναι τόσοσ λεπταὶ καὶ
διαφανεῖς ;
— Διότι τὸ φανάρι πρέπει νὰ εἶναι διαφανὲς διὰ νὰ
σέγγη.

Ἐνδόμυχος σκέψις μιᾶς ἀμαρτωλῆς :
— Τὰς πρώτας ἡμέρας ποῦ ἤρχισα τὸ ἐπάγγελμά μου
ἐκοκκίνιζα ὅταν μοῦ δίδαν λεφτὰ· τώρα κοκκινίζω ὅταν δέν
μου δίδουν.

Τὸ ἄκρον ἄωτον περιποιήσεως ἐρωμένης φίλου σου :
— Νὰ μὴν τὸν ἀρίνης νὰ κάνη τίποτε αὐτός.

Σύζυγος ἐμπορεύεται ἀρκετὰ κερδοσκοπικῶς τὸ ὄρατόν
του ἤμισυ.
— Μὰ τυφλὸς εἶναι, δέν βλέπει ;
— Κάμνει τὸν τυφλὸν γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπαιτεῖ.

Καὶ μιὰ σαριβαρική :

— Le comble de l' antithèse, c' est de passer une nuit
blanche avec une négresse.

Et le comble de l' impudence, c' est de lui dire des lé
gèretès jus qu' à ce qu' elle en rougisse.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

Πολυθρόνας ὁροσερᾶς, **εἰκόνας** μεγάλων καλλιτεχνῶν,
λευκώματα πολυτελέστατα, **στολίδια** γυναικῶν,
εἶδη ἐπιτραπέζια, **βάζα** διάφορα, κοσμήματα **σαλο-**
νεῶν, ἐν γένει

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

εὐρίσκετε πωλούμενα **τοῖς μετρητοῖς**, ἀλλ' εἰς μεγίστην
συγκατάβασιν εἰς τὰ **Μέγα Ἐμπορικὸν** τοῦ κ.

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

πωλοῦντος τὰ εἶδη τοῦ ὄλα εἰς τὴν **ἀρχικὴν** τῆς κατα-
σκευῆς των τιμῆς ἕνεκα τῆς προσεχοῦς μετακομίσεως τοῦ
καταστήματός του εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κυρίου
Χρήστου Γ. Δρακοπούλου, κειμένην ἐπὶ τῶν ὁδῶν
Ἑρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετράκη (ἀριθ, 20).

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Ce.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς
Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει
ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὄλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτρίβόμενον διὰ
τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτούς, τοὺς λευ-
καίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν
ὀδονταλγίαν.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα
τὸ φυλακτικόν τῆς ὀραϊότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
δέρμα, ἀξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρμα-
τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὕδατων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμ. οῦ.